

บทที่ 6

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

มีผู้ให้คำนิยามคำว่าเทคโนโลยีไว้หลายความหมาย โดยทั่วไปคำนี้มีความหมายกว้าง ไม่เฉพาะด้านอุตสาหกรรมแต่รวมด้านพาณิชย์กรรมด้วย การถ่ายทอดเทคโนโลยีโดยทั่วไปคือ การที่บุคคลหรือวิสาหกิจหนึ่งทำให้บุคคลหรือวิสาหกิจอื่นได้รู้ในเทคโนโลยีของตน แค่ไหนเพียงใดเป็นการถ่ายทอดเทคโนโลยีมีอยู่ 4 แนวความคิด การถ่ายทอดเทคโนโลยีผ่านได้โดยหลายช่องทางเช่นการทำสัญญา, การลงทุนจากต่างประเทศ

ข้อดีของการถ่ายทอดเทคโนโลยีมีอยู่มากเช่นประหยัดเวลาและค่าใช้จ่ายและเวลา สำหรับผู้รับถ่ายทอดที่จะทำการวิจัยและพัฒนาเอง แต่ปัญหาจากการถ่ายทอดก็มีมากเช่นเทคโนโลยีราคาแพงเกินไป , ระยะเวลายาวนาน , สัญญามีข้อจำกัดสิทธิของผู้รับถ่ายทอดมากเกินไป , เทคโนโลยีไม่เหมาะสม , เกิดการซ้ำซ้อนของเทคโนโลยีที่นำเข้า , ปัญหาจากระบบสิทธิบัตร , ปัญหาอันเกิดจากเครื่องหมายการค้า, ราคาโอน เป็นต้น ปัญหาเหล่านี้มีผลเสียต่อผู้รับถ่ายทอดและประเทศของผู้รับถ่ายทอด เช่น เทคโนโลยีราคาแพงจะเกิดปัญหาค่าลดการชำระเงินของประเทศ , เทคโนโลยีไม่เหมาะสมเช่น ใช้ทุนมากกว่าแรงงานทำให้ประเทศไม่อาจแก้ปัญหาแรงงานส่วนเกินได้ ประเทศไทยจ่ายค่าเทคโนโลยีประมาณ 2,000-3,000 บาท เป็นจำนวนเล็กน้อยเมื่อเทียบกับการนำเข้าน้ำมันเชื้อเพลิงและเครื่องจักร และในสภาพที่ทุนสำรองของประเทศมีมากเช่นในปัจจุบันจำนวนเงินดังกล่าวไม่ก่อปัญหาแก่ประเทศแต่อย่างใด ปัญหาอื่นเช่น ข้อจำกัดสิทธิผู้รับถ่ายทอดเทคโนโลยีนั้นแม้ เป็นปัญหาแต่ไม่รุนแรง

เมื่อหลายประเทศเห็นว่าการถ่ายทอดเทคโนโลยีก่อปัญหาจึงมีความคิดที่จะควบคุมกฎหมายเกี่ยวกับการถ่ายทอดเทคโนโลยีมีทั้งในระดับระหว่างประเทศ, ภูมิภาคและในประเทศ กฎหมายบางฉบับจะส่งเสริมการถ่ายทอดเทคโนโลยี บางฉบับควบคุม บางฉบับใช้แก้ปัญหาข้างต้นได้ในบางประการ กฎหมายระหว่างประเทศฉบับหนึ่ง คือ อนุสัญญากรุงปารีส สำหรับการคุ้มครองทรัพย์สินทางอุตสาหกรรมจะให้ความคุ้มครองเจ้าของทรัพย์สินทางอุตสาหกรรมอันเป็นผู้ถ่ายทอดมากกว่าจะให้ความคุ้มครองผู้รับถ่ายทอด จึงมีความพยายามจัดทำ International Code of Conduct on the Transfer of Technology ขึ้นมาเป็นเวลานานแล้วและมีการจัดทำร่าง (Draft) ออกมาหลายฉบับ ร่างของปัจจุบันแบ่งออกเป็นบทนำและอีก 9 บท บางบทจะเป็นประโยชน์ต่อประเทศกำลังพัฒนาผู้รับการถ่ายทอดเช่นบทที่ 6 การปฏิบัติเป็นพิเศษต่อประเทศกำลังพัฒนา ในร่างนี้ยังไม่อาจตกลงกันได้หลายประเด็นเช่นผล

ทางกฎหมายของ Code of Conduct กล่าวคือ จะเป็นกฎหมายหรือเป็นเพียงแนวทาง, ขอบเขตของสัญญาถ่ายทอดเทคโนโลยีระหว่างประเทศ กล่าวคือ จะรวมสัญญาที่บริษัทลูกของบริษัทแม่ในต่างประเทศทำกับผู้รับเมื่อบริษัทลูกอยู่ในประเทศเดียวกับผู้รับด้วยหรือไม่ , ส่วนนำของบทที่ 4. กฎหมายที่จะนำมาใช้และการระงับข้อพิพาท

กฎหมายของภูมิภาค เช่น สนธิสัญญาโรม 1957 ของประชาคมเศรษฐกิจยุโรปจะเกี่ยวกับการถ่ายทอดเทคโนโลยีในประเด็นการป้องกันการผูกขาด ข้อที่น่าสนใจคือ Regulation 2349 / 84 กำหนดข้อจำกัดใดในสัญญาอนุญาตให้ใช้สิทธิตามสิทธิบัตรที่จะอนุญาตให้ทำได้หรือห้ามมิให้ทำ ; กฎหมายของกลุ่ม Andean Pact คือ Decision 24 กำหนดเกณฑ์ในการลงทุนและการถ่ายทอดเทคโนโลยีในกลุ่มประเทศ สำคัญเช่น ให้มีหน่วยงานควบคุมการลงทุนและการถ่ายทอดเทคโนโลยี , ให้หน่วยงานนี้ประเมินค่าและอนุมัติสัญญาถ่ายทอดเทคโนโลยี , กำหนดเนื้อหาสัญญา, กำหนดห้ามเงื่อนไขหรือข้อจำกัดสิทธิผู้รับถ่ายทอด

กฎหมายภายใน เช่น กฎหมายการลงทุนสามารถมีบทบาทต่อการคัดเลือกและกำหนดเทคโนโลยีที่จะเข้าสู่ประเทศได้, สามารถใช้ส่งเสริมการถ่ายทอดเทคโนโลยีได้, บางประเทศควบคุมการถ่ายทอดเทคโนโลยีโดยใช้กฎหมายเดียวกับกฎหมายนี้ ; กฎหมายสิทธิบัตรมีผลเป็นการส่งเสริมการถ่ายทอดเทคโนโลยี , ใช้กฎหมายนี้แก้ปัญหาจากระบบสิทธิบัตรโดยการกำหนดเกณฑ์ในการเปิดเผยรายละเอียดการประดิษฐ์ , ให้มีการอนุญาตให้ใช้สิทธิโดยกฎหมายบังคับ บางประเทศใช้ licenses of right และให้การเพิกถอนสิทธิบัตรเพื่อให้เกิดการใช้สิทธิบัตรในประเทศ , และโดยห้ามมิให้มีการกำหนดข้อจำกัดสิทธิในสัญญาอนุญาตให้ใช้สิทธิตามสิทธิบัตร

กฎหมายเครื่องหมายการค้าใช้แก้ปัญหาอันเกิดจากเครื่องหมายการค้า เช่น การให้ใช้ generic name, ห้ามใช้เครื่องหมายการค้าต่างประเทศหากเป็นการขายภายในประเทศ, ใช้เครื่องหมายการค้าในประเทศร่วมกับเครื่องหมายการค้าต่างประเทศ ; กฎหมายควบคุมการแลกเปลี่ยนเงินจะกำหนดให้การส่งออกเงินต้องได้รับอนุมัติจากหน่วยงานซึ่งปกติคือธนาคารกลาง เนื่องจากสัญญาถ่ายทอดเทคโนโลยีมักต้องส่งค่าเทคโนโลยี กฎหมายนี้จึงเกี่ยวกับการถ่ายทอดด้วย บางประเทศใช้กฎหมายนี้ควบคุมการถ่ายทอดโดยกำหนดอัตราค่าเทคโนโลยีไว้ ; กฎหมายป้องกันการผูกขาดและจำกัดการแข่งขันมุ่งในการคงไว้ซึ่งการแข่งขันแบบเปิดและเสรี กฎหมายนี้มิได้มุ่งควบคุมการถ่ายทอดโดยตรงแต่เนื่องจากในสัญญาอาจมีข้อกำหนดหรือเงื่อนไขที่เป็นการจำกัดการแข่งขันหรือผูกขาดได้จึงอยู่ใต้กฎหมายนี้ การกระทำที่ต้องห้ามตามกฎหมายนี้ เช่น การกำหนดราคา , การแบ่งตลาด นอกจากนี้บางประเทศยังห้ามการทำสัญญาระหว่างประเทศ ซึ่งมีข้อกำหนดอันเป็นการจำกัดการค้าอย่างไม่สมเหตุผลหรือการปฏิบัติทางธุรกิจอย่างไม่เป็นธรรม ซึ่งสัญญาถ่ายทอดเทคโนโลยีจะเป็นสัญญาระหว่างประเทศอย่างหนึ่ง

การส่งเสริมการถ่ายทอดเทคโนโลยีโดยรัฐบาลกระทำได้ เช่นการให้บริการข้อมูล
เรื่องแหล่งเทคโนโลยีในต่างประเทศ, การใช้มาตรการด้านภาษี

การควบคุมการถ่ายทอดเทคโนโลยีนั้นประเทศที่พัฒนาแล้วจะใช้กฎหมายป้องกันการ
ผูกขาดและจำกัดการแข่งขันโดยควบคุมในประเด็นนี้หลายอย่าง ในขณะที่ประเทศกำลังพัฒนา
บางประเทศรวมทั้งสเปน, โปรตุเกสจะออกกฎหมายหรือมีระบบควบคุมการถ่ายทอดเทคโนโลยี
โดยเฉพาะ แต่วัตถุประสงค์ของกฎหมายทั้งสองต่างกันประเทศกำลังพัฒนาบางประเทศที่มีกฎหมาย
ป้องกันการผูกขาดอยู่แล้วจึงต้องออกกฎหมายควบคุมการถ่ายทอดเทคโนโลยีอีก

เนื่องจากการถ่ายทอดเทคโนโลยีก่อปัญหาหลายประการดังกล่าวรัฐบาลของหลาย
ประเทศจึงต้องมีระบบควบคุมขึ้น เพื่อเพิ่มอำนาจต่อรองของผู้รับถ่ายทอด ระบบควบคุมแบ่งเป็น
3 ประเภท คือ ควบคุมโดยออกกฎหมาย, ควบคุมโดยฝ่ายบริหารคือไม่มีกฎหมายเฉพาะแต่ใช้
มาตรการทางด้านบริหารและเกณฑ์ภายใน, และระบบผสม

บางประเทศออกกฎหมายเฉพาะเพื่อควบคุม, บางประเทศเป็นกฎหมายที่เป็นส่วนหนึ่ง
ของกฎหมายการลงทุน, บางประเทศกฎหมายมิได้มีฐานะเป็นพระราชบัญญัติแต่เป็นกฤษฎีกา
สาระสำคัญของระบบควบคุมคือมีหน่วยงานควบคุม, ให้มีการจดทะเบียนหรืออนุมัติสัญญา, ควบคุม
เนื้อหาสัญญาโดยกำหนดข้อความที่ต้องมี, ห้ามมิให้มีและสภาพบังคับของระบบ ประเด็นที่ควบคุม
ได้แก่ ตัวเทคโนโลยีเช่นจะไม่จดทะเบียนสัญญาหากเป็นการนำเข้าเทคโนโลยีที่มีอยู่แล้วใน
ประเทศ, ค่าตอบแทนหรือค่าเทคโนโลยี, ระยะเวลาสัญญา, ข้อจำกัดสิทธิผู้รับถ่ายทอด
(RBPs) ในสัญญา ซึ่งในประเด็น RBPs บางประเด็นจะห้ามมิให้เหมือนกฎหมายป้องกันการ
ผูกขาดของประเทศที่พัฒนาแล้วแต่บางกรณีกฎหมายดังกล่าวยอมให้ทำได้แต่ระบบควบคุมการ
ถ่ายทอดเทคโนโลยีจะห้ามมิให้ทำจึงเป็นการเข้มงวดกว่ากฎหมายป้องกันการผูกขาด

หน่วยงานโดยทั่วไปมีหน้าที่ 4 ประการ

บางประเทศให้อำนาจทำคำอนุมัติสัญญาถ่ายทอดเทคโนโลยีโดยหัวหน้าของหน่วยงาน
ควบคุมเอง แต่บางประเทศจะให้บุคคลอื่นอนุมัติ

บางประเทศประสบความสำเร็จในการควบคุม เช่น ประหยัดเงินตราต่างประเทศ
เพราะราคาเทคโนโลยีลดลง แต่บางประเทศล้มเหลวเพราะเทคโนโลยีไม่ไหลเข้าประเทศ

บางประเทศเมื่ออุตสาหกรรมในประเทศเจริญเติบโตขึ้นก็ผ่อนคลายความเข้มงวดของ
ระบบควบคุมลง บางประเทศยังใช้ระบบอยู่ไม่เปลี่ยนแปลง บางประเทศไม่เคยมีระบบควบคุมก็
พยายามจะมี

กฎหมายไทยเกี่ยวกับการถ่ายทอดเทคโนโลยีมีหลายฉบับ พ.ร.บ.ส่งเสริมการลงทุน,
พ.ร.บ. สิทธิบัตรกำหนดให้การอนุญาตให้ใช้สิทธิตามสิทธิบัตรและการโอนสิทธิบัตรต้องทำเป็น
หนังสือและจดทะเบียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ และผู้ทรงสิทธิบัตรจะกำหนดเงื่อนไข ข้อจำกัดสิทธิ

หรือค่าตอบแทน ในลักษณะที่ก่อให้เกิดความเสียหายหรือเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาอุตสาหกรรม หัตถกรรม เกษตรกรรม หรือพาณิชย์กรรม ของประเทศไม่ได้ และจะกำหนดให้ผู้รับอนุญาต ให้ใช้สิทธิชำระค่าตอบแทนหลังจากสิทธิบัตรหมดอายุไม่ได้ การเฝ้ากำหนดดังกล่าวจะเป็น โมฆะ ข้อสำคัญคือ หลักดังกล่าวใช้เฉพาะสิทธิบัตรที่จดทะเบียนในประเทศไทย กล่าวคือ การทำสัญญา อนุญาตให้ใช้สิทธิตามสิทธิบัตรที่เป็นสิทธิบัตรต่างประเทศไม่ต้องทำเป็นหนังสือ และจดทะเบียน ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่, พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้าไม่ได้บัญญัติเรื่องการอนุญาตให้ใช้เครื่องหมาย การค้าไว้, พ.ร.บ.ควบคุมการแลกเปลี่ยนเงินและกฎกระทรวงฉบับที่ 13 กำหนดให้การส่ง เงินตราต่างประเทศออกนอกประเทศต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานซึ่งคือ ธนาคารแห่งประเทศไทยจึง ใช้ควบคุมการถ่ายทอดเทคโนโลยีได้ในประเด็นค่าเทคโนโลยี กฎหมายไทยจึง เกี่ยวกับการถ่ายทอดเทคโนโลยีอย่างจำกัด

หน่วยงานของไทย เช่น ธนาคารแห่งประเทศไทย, สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริม การลงทุน, กองสิทธิบัตรและเครื่องหมายการค้า กรมทะเบียนการค้า, ศูนย์ถ่ายทอดเทคโนโลยี รัฐบาลไทยสามารถมีบทบาททั้งการส่งเสริมและควบคุมการถ่ายทอดเทคโนโลยี การส่งเสริมมีกระทำอยู่บ้างแล้ว เช่น การให้ข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งเทคโนโลยี ในส่วนการควบคุม นั้นในอดีตเคยมีความพยายามจะออกกฎหมายการลงทุนและการถ่ายทอดเทคโนโลยีแต่ไม่เป็น ผล ในปี 2532 พยายามจะออกระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการนำเข้าเทคโนโลยีจาก ต่างประเทศแต่ไม่เป็นผลเช่นกัน การควบคุมนั้นจะมีทั้งผลดีและผลเสียโดยเฉพาะผลเสียที่เกิด จากการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่รัฐ และที่น่าห่วงคือเทคโนโลยีอาจไม่ไหลเข้าประเทศ การ คิดจะควบคุมจึงควรพิจารณาให้รอบคอบ รูปแบบกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมนี้น่าจะทำได้ยาก นอกจากอาจก่อปัญหาดังกล่าวแล้วภาคเอกชนคงคัดค้าน ดังนั้นรูปแบบกฎหมายเกี่ยวกับการถ่ายทอด เทคโนโลยีที่ควรจะเป็นคือการส่งเสริม กล่าวคือส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาในเทคโนโลยีนำเข้า ซึ่งเป็นการถ่ายทอดเทคโนโลยีชนิดหนึ่ง และส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาเพื่อสร้างเทคโนโลยีใหม่ ขึ้น กฎหมายมหาชนทางเศรษฐกิจของไทยควรมีรูปแบบของการที่รัฐส่งเสริมมากกว่าควบคุม

ข้อเสนอแนะ

1. ได้กล่าวแล้วว่าการควบคุมการถ่ายทอดเทคโนโลยีมีทั้งผลดีและผลเสีย ดังนั้น หากหน่วยงานของรัฐ โดยเฉพาะสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน เห็นว่าควรควบคุมควร จะได้กระทำโดยการออกเป็นพระราชบัญญัติ เพื่อให้มีการถกเถียงกันในสภาผู้แทนราษฎร เพราะ หากควบคุมจะกระทบต่อผู้ประกอบการเอกชนมาก จึงควรให้ตัวแทนของบุคคลเหล่านั้นร่วมพิจารณา ให้ความเห็นด้วย หากควบคุมโดยยังมีผู้ไม่เห็นด้วยเป็นจำนวนมากจะไม่ก่อผลดี ความพยายามใน

การออกระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการนำเข้าเทคโนโลยีจากต่างประเทศ โดยกำหนดให้ธนาคารแห่งประเทศไทยกำหนดเป็นเงื่อนไขให้ผู้ขออนุญาตส่งออกเงินตราต่างประเทศเพื่อชำระเป็นค่าเทคโนโลยีจะต้องจดทะเบียนสัญญานำเข้าเทคโนโลยีกับสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนนั้นเป็นการเลี่ยงความยุ่งยากในการออกเป็นพระราชบัญญัติ แต่ภาคเอกชนอาจไม่เห็นด้วย

2. การควบคุมโดยออกเป็นพระราชบัญญัติหรือกฎหมายในลักษณะอื่นจะทำให้เกิดความแน่นอนและเป็นที่ยอมรับแก่บุคคลทั่วไป การควบคุมโดยฝ่ายบริหารโดยใช้กฎหรือข้อบังคับภายในหน่วยงานควบคุมซึ่งประชาชนจะทราบได้โดยการติดต่อ เป็นการเฉพาะนั้นจะทำให้สัญญาที่เอกชนทำขึ้นขัดต่อกฎหรือข้อบังคับดังกล่าวโดยง่าย ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อสิทธิหน้าที่ของคู่สัญญา

อย่างไรก็ตามหากกฎหรือข้อบังคับนั้นเป็นที่รู้แก่ประชาชนโดยทั่วไปก็ไม่จำเป็นต้องเป็นปัญหา

3. กฎหมายหรือกฎข้อบังคับหากจะออกมานั้นควรมีความแน่นอนชัดเจนกำหนดรายละเอียดอย่างเพียงพอเพื่อให้คู่สัญญาสามารถทำนายผลได้ว่าสัญญาของตนจะขัดต่อกฎหมายหรือกฎข้อบังคับดังกล่าวหรือไม่ การกำหนดในลักษณะกว้าง ๆ เพื่อให้เจ้าหน้าที่ของรัฐใช้ดุลพินิจได้นั้นแม้มีผลดีคือสามารถพิจารณาอนุมัติสัญญาได้ตามสภาพแวดล้อมและเงื่อนไขในแต่ละกรณี แต่มีผลเสียคือคู่สัญญาไม่อาจคาดการณ์ผลของการพิจารณาอนุมัติได้ นอกจากนี้หากเจ้าหน้าที่ดังกล่าวใช้อำนาจโดยมิชอบเช่น กระทำการทุจริตจะก่อผลเสียได้ และดุลพินิจของข้าราชการต่างรายย่อยต่างกัน ได้ตั้งนั้นเป็นได้ว่ากรณีทำนองเดียวกันแต่ผลต่างกัน คู่สัญญาที่มีได้รับอนุมัติอาจคิดว่าตนไม่ได้รับความเป็นธรรมทั้งที่ข้าราชการได้ใช้ดุลพินิจโดยชอบ

นอกจากนี้ควรระบุจำกัดระยะเวลาในการพิจารณาอนุมัติของหน่วยงานควบคุมซึ่งต้องเป็นระยะเวลาที่ไม่นานเกินควร เพื่อไม่ให้เกิดความล่าช้าในการนำเข้าเทคโนโลยีของเอกชน

4. เพิ่มบทบาทด้านการส่งเสริมการถ่ายทอดเทคโนโลยีโดยรัฐบาล
บทบาทด้านการควบคุมนั้นยังไม่เป็นที่แน่ชัดว่าจะก่อผลดีต่อประเทศ แต่บทบาทด้านการส่งเสริมเห็นว่าทุกฝ่ายคงจะยอมรับว่าเป็นประโยชน์ การส่งเสริมกระทำได้โดยการให้ข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งของเทคโนโลยีซึ่งปัจจุบันทำอยู่แล้ว โดยศูนย์ถ่ายทอดเทคโนโลยี, ช่วยคัดเลือกเทคโนโลยีที่เห็นว่าน่าจะเหมาะสมต่อผู้รับถ่ายทอด, คัดเลือกตัวผู้ถ่ายทอด, แนะนำช่วยเหลือในการทำสัญญา เช่นพิจารณาเงื่อนไขในสัญญาว่าจะก่อความเสียหายต่อผู้รับและต่อประเทศเพียงใด รวมทั้งเข้าร่วมในการเจรจาต่อรอง, วิเคราะห์ความเป็นไปได้ในการนำเทคโนโลยีมาใช้, สนับสนุนการดูดซับเทคโนโลยีที่นำเข้าซึ่งวิธีหนึ่งน่าจะได้แก่ การส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา (R & D) ดังจะได้กล่าวต่อไป

5. เร่งรัดการออกกฎหมายที่ส่งเสริมการถ่ายทอดเทคโนโลยีในแง่การส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาในเทคโนโลยีนำเข้าและการวิจัยและพัฒนาให้เกิดเทคโนโลยีใหม่ขึ้น

ใน 5.2 ได้กล่าวร่าง พ.ร.บ. 4 ฉบับของกระทรวงวิทยาศาสตร์ ฯ ที่จะ เป็น ประโยชน์ต่อการถ่ายทอดเทคโนโลยี รัฐควรเร่งให้ออกมาเป็นกฎหมายโดยเร็ว อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนเห็นว่าร่าง พ.ร.บ. ส่งเสริมการพัฒนาเทคโนโลยีในภาคเอกชนซึ่งมีสาระสำคัญคือให้ เอกชน ซึ่งต้องการสะสมทุนเพื่อเป็นทุนพัฒนาเทคโนโลยีขออนุญาตสะสมได้และได้สิทธิและประโยชน์ที่สำคัญ คือสามารถหักเงินที่ใช้จ่ายไปในการพัฒนาเทคโนโลยีออกเป็นค่าใช้จ่ายในการคำนวณภาษีเงินได้ นิติบุคคลได้ถึง 2 เท่า สามารถผ่านออกมาเป็นกฎหมายได้ง่ายที่สุดเพราะทำให้รัฐขาดรายได้ ไปบางส่วน แต่ไม่สร้างภาระให้รัฐต้องจัดสรรเงินเข้ากองทุนเช่นในร่าง พ.ร.บ. ส่งเสริมการ พัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและร่าง พ.ร.บ. พัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

6. ส่งเสริมการถ่ายทอดเทคโนโลยีในแง่การส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาที่ไม่ต้อง ออกเป็นกฎหมายเฉพาะเช่น ให้เอกชนเข้าใช้ห้องทดลองของรัฐเพื่อทำการวิจัยและพัฒนา เพราะ การจัดตั้งห้องทดลองเองเป็นค่าใช้จ่ายที่สูงมาก, ให้รัฐจัดหานักวิจัยของรัฐให้เอกชนที่ต้องการทำ การวิจัยและพัฒนา เช่น โดยให้ยืมตัวเพื่อจัดทำโครงการดังกล่าวในแต่ละโครงการ หรือการยก เว้นภาษีแก่เงินได้จากค่าเทคโนโลยีกล่าวคือยกเว้นให้แก่ผู้เป็นเจ้าของเทคโนโลยีที่ขายหรือ ถ่ายทอดเทคโนโลยีแก่บุคคลอื่น ซึ่งมาตรการนี้ทำได้โดยแก้ไขเพิ่มเติมในประมวลรัษฎากร มาตรการนี้มีประโยชน์ในแง่กระตุ้นให้บุคคลประดิษฐ์คิดค้นเทคโนโลยีขึ้นมาเพราะสามารถขายได้ โดยไม่ต้องเสียภาษี มาตรการนี้ต่างจากมาตรา 33 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมการลงทุนที่ให้สิทธิ และประโยชน์แก่ผู้ขายเทคโนโลยีให้แก่ผู้ได้รับการส่งเสริมการลงทุน แต่มาตรการนี้จะยกเว้น ภาษีให้แก่ผู้ขายเทคโนโลยีที่ขายแก่บุคคลใดก็ได้

7. ผู้เขียนเห็นว่าเนื่องจากสภาพปัจจุบันประเทศไทยมิได้ประสบปัญหาทางด้าน การเงิน ธนาคารแห่งประเทศไทยจึงมิได้กำหนดเกณฑ์ในการพิจารณาอัตราค่าเทคโนโลยีและ ระยะเวลา กล่าวคือค่อนข้างจะปล่อยเสรีต่อการส่งเงินค่าเทคโนโลยีออก แต่เมื่อใดที่ประเทศ ประสบปัญหาด้านการเงิน ธนาคารแห่งประเทศไทยควรกำหนดเกณฑ์ดังกล่าวให้ชัดเจนเพื่อมิให้ เกิดปัญหาความไม่แน่นอนของนิติสัมพันธ์ระหว่างผู้รับถ่ายทอดกับผู้ถ่ายทอดกล่าวคือหากตกลงทำสัญญา แล้วเมื่อถึงกำหนดจ่ายค่าเทคโนโลยี ธนาคารแห่งประเทศไทยไม่อนุมัติให้ส่งออกหรือให้ส่งออกได้ บางส่วน ดังนั้นอาจมีปัญหากว่าผู้รับถ่ายทอดจะผิดสัญญาหรือไม่

8. แก้ไข พ.ร.บ. เครื่องหมายการค้าให้ครอบคลุมถึงการทำสัญญาอนุญาตให้ใช้ เครื่องหมายการค้า

9. ศึกษาวิเคราะห์ พ.ร.บ. กำหนดราคาสินค้าและป้องกันการผูกขาดว่าจะสามารถ ให้กรรมการค้าภายในเข้าควบคุมเนื้อหาสัญญาถ่ายทอดเทคโนโลยีระหว่างประเทศได้แค่ไหนเพียงใด หรือไม่ กล่าวคือตามกฎหมายป้องกันการผูกขาดของญี่ปุ่น ห้ามผู้ประกอบการทำสัญญาระหว่าง ประเทศ (ซึ่งหมายรวมสัญญาถ่ายทอดเทคโนโลยีด้วย) ซึ่งมีข้อกำหนดอันเป็นการจำกัดการค้า

อย่างไม่สมเหตุผล หรือการปฏิบัติทางธุรกิจอย่างไม่เป็นธรรม และของสาธารณรัฐเกาหลีห้ามผู้ประกอบการทำสัญญาระหว่างประเทศหากมีข้อกำหนดในสัญญาที่เป็นกิจกรรมอันร่วมกันที่ไม่ชอบด้วยเหตุผล หรือเป็นการปฏิบัติทางการค้าอย่างไม่เป็นธรรม (ดู 4.4) ตามกฎหมายป้องกันการผูกขาดของ 2 ประเทศ ดังกล่าวให้อำนาจหน่วยงานตามกฎหมายป้องกันการผูกขาดควบคุมเนื้อหาสัญญาถ่ายทอดเทคโนโลยีได้นอกเหนือไปจากการควบคุมตามกฎหมายเกี่ยวกับการถ่ายทอดเทคโนโลยี ในกรณีของไทยจำกัดศึกษาวิเคราะห์ว่า พ.ร.บ. ดังกล่าวครอบคลุมถึงกรณีสัญญาถ่ายทอดเทคโนโลยีระหว่างประเทศหรือไม่ หากไม่แก้ไขกฎหมายให้ครอบคลุมถึงได้หรือไม่ ผู้เขียนไม่อาจเสนอให้แก้ไขดังกล่าวได้เพราะการจะแก้ไขได้หรือไม่ จำต้องเข้าใจเจตนารมณ์ของ พ.ร.บ. ดังกล่าวให้ดีเสียก่อนแล้วเปรียบเทียบเจตนารมณ์ของกฎหมายป้องกันการผูกขาดของญี่ปุ่นและสาธารณรัฐเกาหลีและดูว่าเหตุใดของ 2 ประเทศนั้นจึงบัญญัติเช่นนั้นได้ ในกรณีของไทยหากบัญญัติแบบเดียวกันจะขัดต่อเจตนารมณ์หรือไม่ โดยเฉพาะในสิ่งที่เกี่ยวกับสิทธิทางทรัพย์สินทางอุตสาหกรรมที่มีกฎหมายคุ้มครองไว้ เช่นสิทธิบัตร

10. หากเห็นว่าไม่ควรควบคุมการถ่ายทอดเทคโนโลยี ผู้เขียนเห็นว่าควรจัดระบบขึ้นทะเบียนเทคโนโลยีไว้เช่น ให้ผู้รับถ่ายทอดต้องรายงานต่อหน่วยงานที่กำหนดทุกครั้งที่ทำสัญญาถ่ายทอดเทคโนโลยี ซึ่งอาจเป็นการรายงานก่อนหรือหลังทำสัญญาก็ได้ เหตุผลเพื่อรัฐจะได้มีข้อมูลว่าในปัจจุบันได้มีการนำเข้าเทคโนโลยีได้บ้างแล้วเพื่อประโยชน์ในการวางนโยบายของรัฐด้านเทคโนโลยีต่อไป และเพื่อการติดตามเพื่อช่วยเหลือในการดุดับเทคโนโลยี